WEEKBLAD
BELGIE : 6 FR.

Mickey magazine

18 december 1958 Nr 428 9e jaar - 20 blz.

DE KERSTMISGEEST

Hallo, hallo, beste meisjes en jongens,

DEZE wekelijkse oproep is voor mij tezelfdertijd de aangenaamste en de belangrijkste zaak ter wereld. Trouwens, in ons blaadje zijn de aangenaamste dingen altijd de belangrijkste, en hiermee maak ik geen grapje.

Inderdaad, veronderstellen jullie één ogenblik dat, wij, wegens plaatsgebrek, 'n tekenverhaal moeten schrappen. Welk zal worden weggelaten? Vanzelfsprekend het minst aangename, vermits wij voornamelijk beogen jullie ter wille te zijn.

Heden voel ik mij dan ook buitengewoon gelukkig jullie een prettige Kerstmis te mogen wensen. Op dit tijdstip van 't jaar wordt deze heilwens in alle talen en op duizenden manieren uitgedrukt. Moge deze eenparige hartewens twaalf maanden duren! Het « prettige Kerstmis » van 't volgend jaar zou hem voor eenzelfde periode verlengen. Inmiddels zouden er zowat 365 dagen verstreken zijn tijdens dewelke wij in uitstekende onderlinge verstandhouding hebben geleefd!

Zalige Kerstmis... Deze twee magische woorden brengen automatisch elkeen in 'n prettige stemming. Oh! voor jullie is dat zeker niet nodig; jullie zijn beslist een ganse dag in een wolkje goed humeur gedompeld, net zoals 'n goudvisje in zijn glazen kommetje. Deze toestand is zo natuurlijk, dat jullie het niet eens meer opmerken. Denken jullie nu echt dat 'n visje nog weet, dat het in 't water ligt? Neen, beste vrienden, daarom zou men het eerst op 't droge moeten werpen, dan zou het 't wel weten!

Het Kerstfeest, dat niet alléén ik, maar ook Dingo, Donald en mijn andere gezellen jullie prettig wensen, is een enige gelegenheid om er zich rekenschap van te geven, dat men een vriendelijk en aangenaam karakter heeft. En zonder die vriendelijkheid in kinderachtig gedoe, of de monterheid in onbesuisdheid om te zetten, is het misschien mogelijk dit feest aan te wenden om jullie aangeboren opgeruimdheid nog meer en beter te uiten. Niet alleen jullie zelf, maar jullie ganse omgeving zullen er zeer bij gebaat zijn!

MICKEY

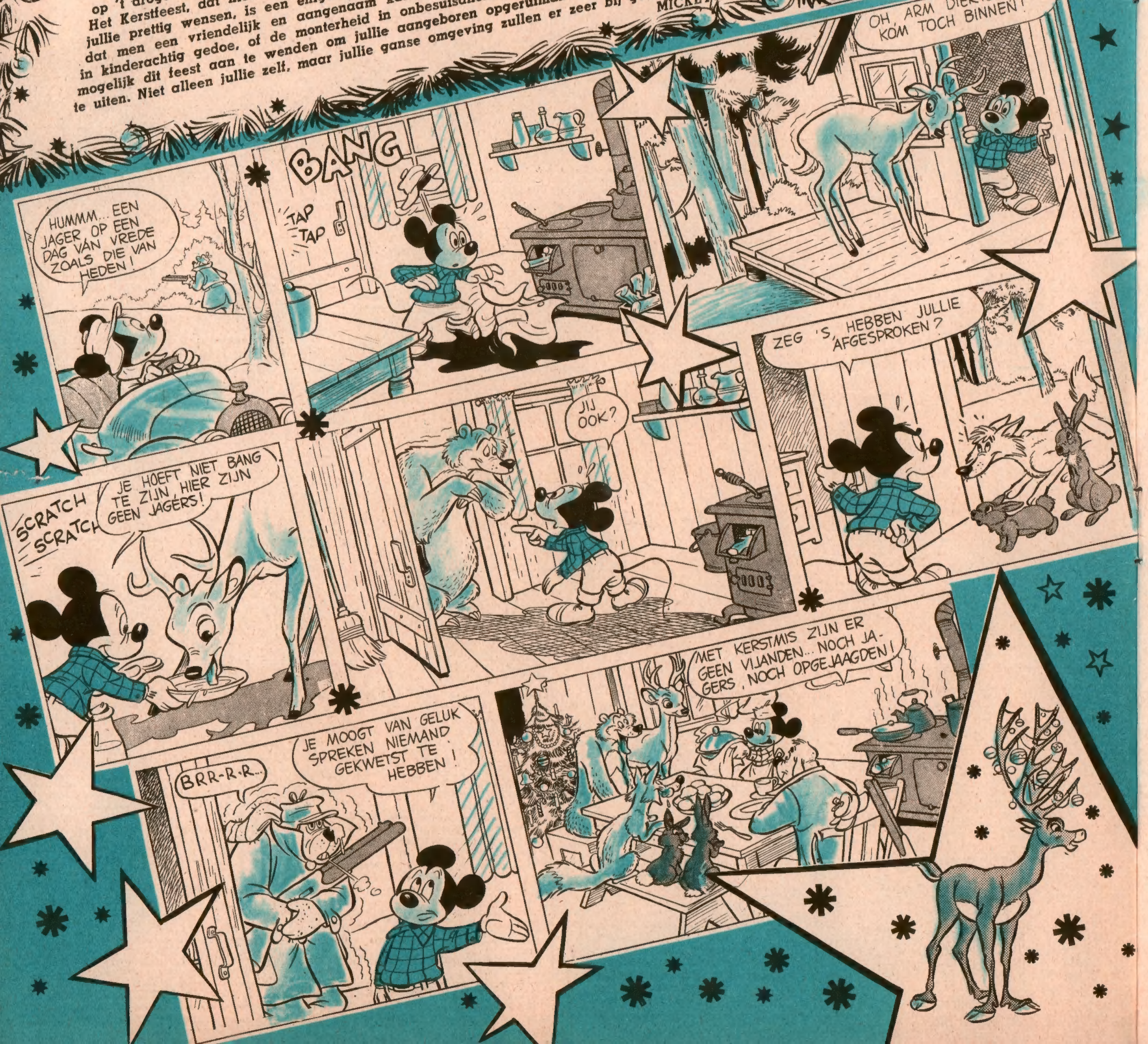

MARS EN NOG VERDER...

KORTE INHOUD

In welke omstandigheden zullen wij de andere planeten bezoeken? En vooral, wat weten wij over hen?

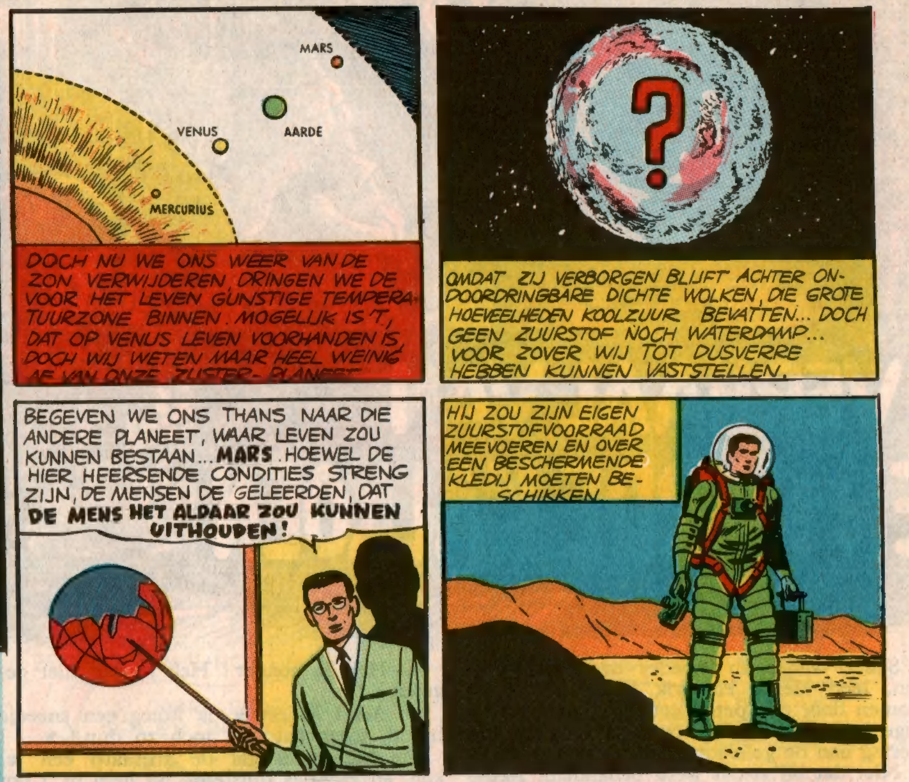

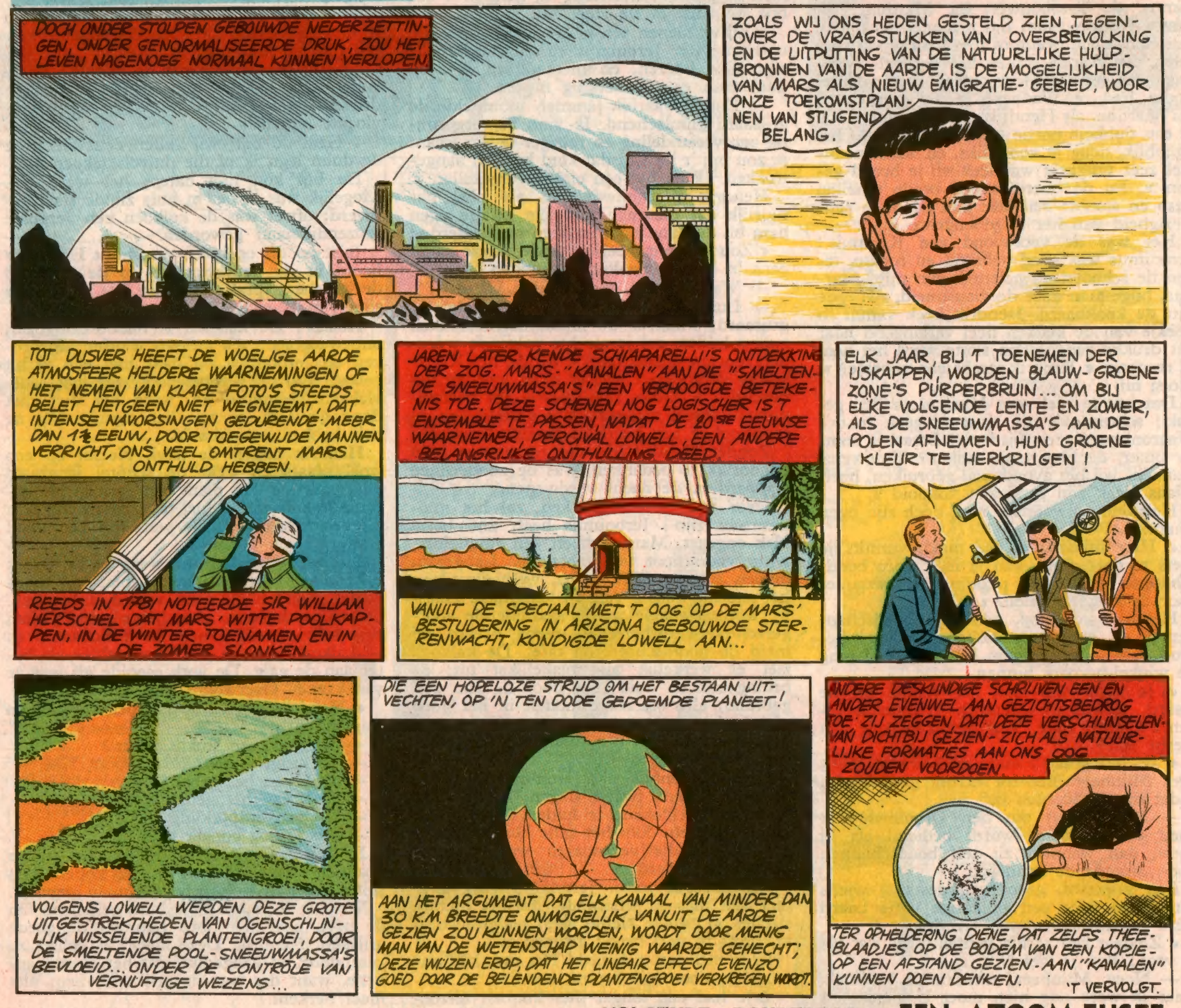

VOLGENDE DONDERDAG: EEN ATOOM-FUSEE

VERHAAL VAN EEN HARDE KALKOEN

Sedert vader en moeder overleden waren, leed kleine Hendrik honger. Aangenomen door zijn peter, een rijke doch vrekkige boer, bleef hem nog slechts de herinnering aan de gelukkige dagen van eertijds !

Niet dat hij slecht werd behandeld. Jeronimus, de landbouwer, en Martina, zijn vrouw, verloren hun tijd niet met hem af te ranselen; doch evenmin met hem te vertroetelen. Zij waren echter het oordeel toegedaan dat een nutteloos wezen geen voedsel nodig had. « Wanneer je zal werken », zei Martina, als Hendrik soms weende, « zal je een dubbele portie soep krijgen. Voor het ogenblik, deug je voor niks, en wij zijn dus wel zeer vrijgevig wanneer we je brood geven ». En de boerin sneed brede schellen hesp en stoofde een hele pan peren in aanwezigheid van het uitgehongerde kind.

Het was de vooravond van Kerstmis ! Jeronimus was goed geluimd en rookte, tegen de schoorsteen geleund, zijn pijp. Martina, bijgestaan door de dienstmeid, zwoegde aan de kookhaard. Hendrik keek vanuit 'n hoekje van de keuken heel verlangend naar het drukke gedoe. Ten slotte werd het hem te machtig. « Krijg ik straks een gebakje? ». vroeg hij.

Dat was te veel voor Martina : « Een gebak ! schreeuwde zij, waarom geen room ? Waarom geen geconfijt fruit ? Betaal jij soms de boter, de bloem, de suiker ? Trouwens, wanneer wij het avondmaal gebruiken, heeft Klaas Vaak zijn rondgang voltooid ».

Het kind antwoordde niet, doch zijn ogen traanden.

« Hier luiaard, zei de meid, vermits je niets te doen hebt, kan je in 't dorp boodschappen doen. Ga pudding en kastanjes voor de kalkoen halen. »

Hendrik stond op, nam zijn boodschappentas en ging naar buiten. Baantje sliérend, was hij spoedig in het dorp. Hij ging de winkel-herberg binnen.

« Je komt wel laat, lief ventje, zei de waard, terwijl bij Hendrik vriendelijk tegen z'n wang tikte. Waarmee kan ik je van dienst zijn ?

« Ik zou graag kaneel en kastanjes hebben, Mijnheer. Bedient U mij goed a.u.b., zodat meter tevreden is.

— Meter weet om den Drommel zeer goed dat zij beter wordt bediend als jij komt, dan wanneer zij zelf boodschappen doet, gromde de handelaar !

Een grijsaard, groot van gestalte, wiens aangezicht door een prachtige witte baard werd omkranst, naderde Hendrik.

« Ziedaar een aardig ventje, maar wat zie je vaal ! Ben je ziek ?

— Neen, Mijnheer, antwoordde Hendrik, maar ik werk nog niet, moet U weten, en dus heb ik honger.

— Heb je honger ! Heb je dan niet gegeten ?

— Ach ! Mijnheer, ik kreeg een sneedje brood, maar dat was toch zo dun ! »

De herbergier gaf de grijsaard een teken, en zachtjes fluisterde hij hem in 't oor hoe de vork in de steel zat.

« Zij verdienen een goede les, besloot hij, maar meester Jeronimus en zijn wederhelft zijn rijke boeren, en niemand in 't dorp durft hun een opmerking maken.

— Dat is waarlijk jammer, mompelde de grijsaard glimlachend. Ik vind het erg spijtig een vreemdeling en reiziger te zijn, want ik zou mij 't lot van dat kind hebben aangetrokken. Ik ga het een eindje vergezellen ».

Hendrik beschouwde het als heel natuurlijk dat die man met zijn zachte ogen hem bij de hand nam en hem toefluisterde :

« Zou je 't niet heerlijk vinden, deze nacht eens 'n lustige maaltijd te houden ?

— Wat fijn zeg, watertandde Hendrik.

— Luister, kleine vent, vervolgde de grijsaard; wanneer de middernachtsklokken zullen luiden, zal je slechts volgende woorden moeten uitspreken : « Moge, het Kerstkindje veranderen wat er moet worden veranderd ! » Ziezo, hier ben je ter bestemming. Vergeet niet wat ik je verteld heb en ik beloof je een heerlijke kerstmaaltijd ».

Zonder Hendrik de tijd te gunnen hem behoorlijk te bedanken, was de zonderlinge grijsaard in de nacht verdwenen.

Over weinige ogenblikken, zal het middernacht zijn ! Jeronimus heeft zijn beste klak opgezet, Martina heeft een smetteloze, witte voorschoot voorgebonden. Langzaam nemen zij aan tafel plaats, welbewust van het enorme belang van dit kerstmaal. Haastig worden enkele weinig beduidende voorgerechten verorberd en reeds brengt de meid de hoofdschotel op tafel. De kalkoen ziet er werkelijk allersmakelijkst uit; de bruingebakken huid lijkt door de zon zelf gebrand; alle vet is gesmolten in het goed afgemaakte sap; er blijft nog slechts een blok fijn vlees als een monument opgedragen aan de fijnproevers.

Op het ogenblik dat Jeronimus zijn mes scherpt, klinken twaalf slagen; in de verte beginnen de klokken te luiden. Plots schalt Hendrik's stem door het stille huis : « Moge het Kerstkindje veranderen wat er moet worden veranderd. »

Er gebeurde niets. Jeronimus ging door met zijn mes te scherpen; Martina merkte slechts op : « De kleine heeft nachtmerries; hij heeft te veel brood gegeten ».

Er is toch iets gebeurd ! Het mes kan onmogelijk door het bruine korstje.

« Je had een jonger dier kunnen uitzoeken », gromde de man.

— Ik heb het zelf opgekweekt, snauwde de vrouw terug. Ik heb het herhaaldelijk betast. Het was zo mals dat ik zonder moeite mijn vinger in zijn vlees kon steken.

— En toch kan ik er geen brokje afkrijgen.

— Laat mij 't doen. Je bent vermoeid en je handen beven. De vleugels zouden vanzelf moeten loskomen. »

Martina neemt het mes en met een flinke houw wil ze het in 't lichaam van de kalkoen drijven. Het lemmer brak af. Jeronimus vloekte luidkeels.

« Haal de bijl; wij zullen eens zien wie de duim legt, ik of die duivelskalkoen ! »

De bijl kon niet baten; het werd bot. Mogelijk was al het in huis zijnde staal betoverd; ofwel was de kalkoen een vergulde reuzendiamand geworden.

Juist op dit ogenblik verschijnt Hendrik's hoofd in de deuropening. Zo de grijsaard de waarheid sprak, dan moet het maal klaar zijn.

Helaas ! De kalkoen is ondoordringbaar, onbeweegbaar; zes messen werden afgebroken en Jeronimus zat daar met een verhit gelaat. Martina's voorschoot was met sausvlekken besmeurd en, ware het dier niet dood geweest, ze zou het eigenhandig de nek hebben omgedraaid.

Hendrik nadert de tafel. Neemt op een stoel plaats en trekt de schotel langzaam naar zich toe. Hij plant een vork in het gebruinde lichaam en met de rechterhand rukt hij een vleugel af, als ware hij een dood blad van een boomtak.

Jeronimus en Martina staan in de streek bekend als welbespraakte mensen; thans echter, konden zij geen woord uitbrengen. De vrouw hervatte zich het eerst. Zij nam een vork en wilde haar in 't lichaam van de kalkoen planten. Het was echter als boter aan de galg. De vork plooide als was ze van karton. Overwonnen zei Jeronimus :

« Hendrik, wil je de kalkoen in stukken snijden ? »

— Krijg ik een stukje, peter ?
— Je krijgt je part !
— Ook van het gebak ?
— Ook van het gebak !
— En van de pudding ?
— Als je nog honger hebt. »

In één jaar tijds, heeft Martina enkele dozijnen nieuwe messen moeten kopen. Ten slotte heeft zij zich toch gewonnen gegeven.

Weer is Kerstmis in 't land gekomen. Op de baan naar het dorp ontmoet de goede grijsaard Hendrik. Deze laatste is echter zo veranderd, zo aangedikt, dat het Kerstmannetje, want dat was de grijsaard, hem niet meer herkent.

Christian PINEAU.

DE GOUDPUT

KORTE INHOUD

Om zijn geld tegen roofzuchtige schurken te beschermen, heeft Jeremias Mc Duck het in een stukje grond verborgen. De dieven zitten zo erg verveeld, dat hun spitsbroeders er de draak mee steken.

VOLGENDE DONDERDAG : DE SCHURKEN ONTDEKKEN DE SCHAT

VOLGENDE DONDERDAG: **MEN BAKT MONASTARIO EEN POETS**

MALASSI de grote fakir

KORTE INHOUD

Na Minnie onder de mom van een fakir bijstand verleend te hebben, wijst Mickey alle verleidelijke voorstellen van haar concurrent Oscar van de hand.

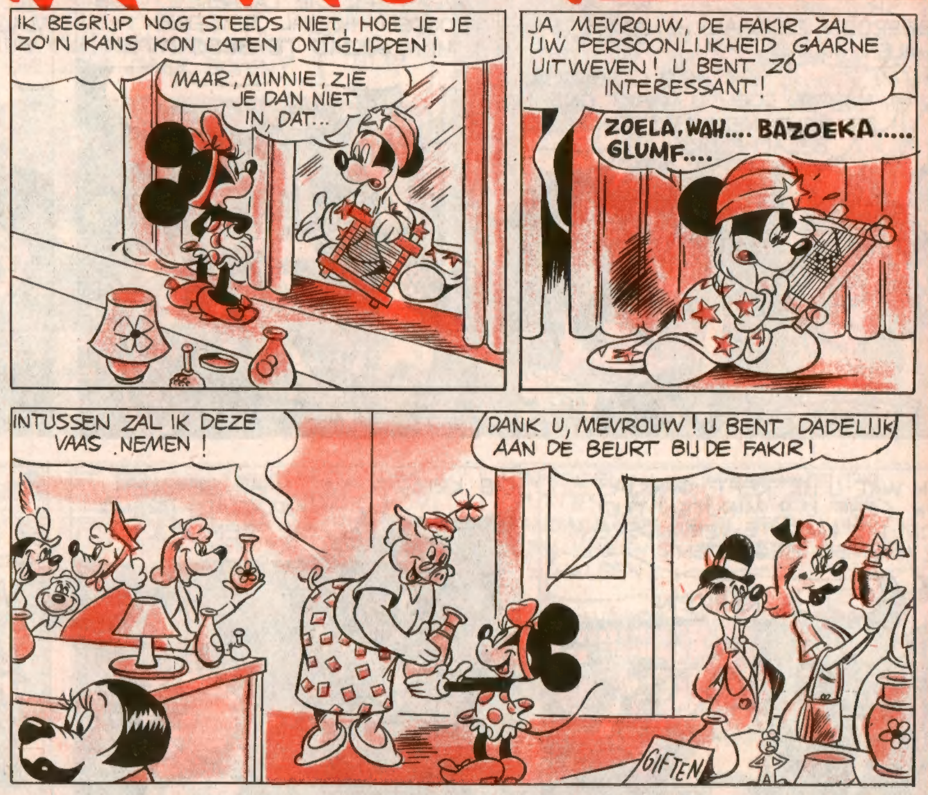

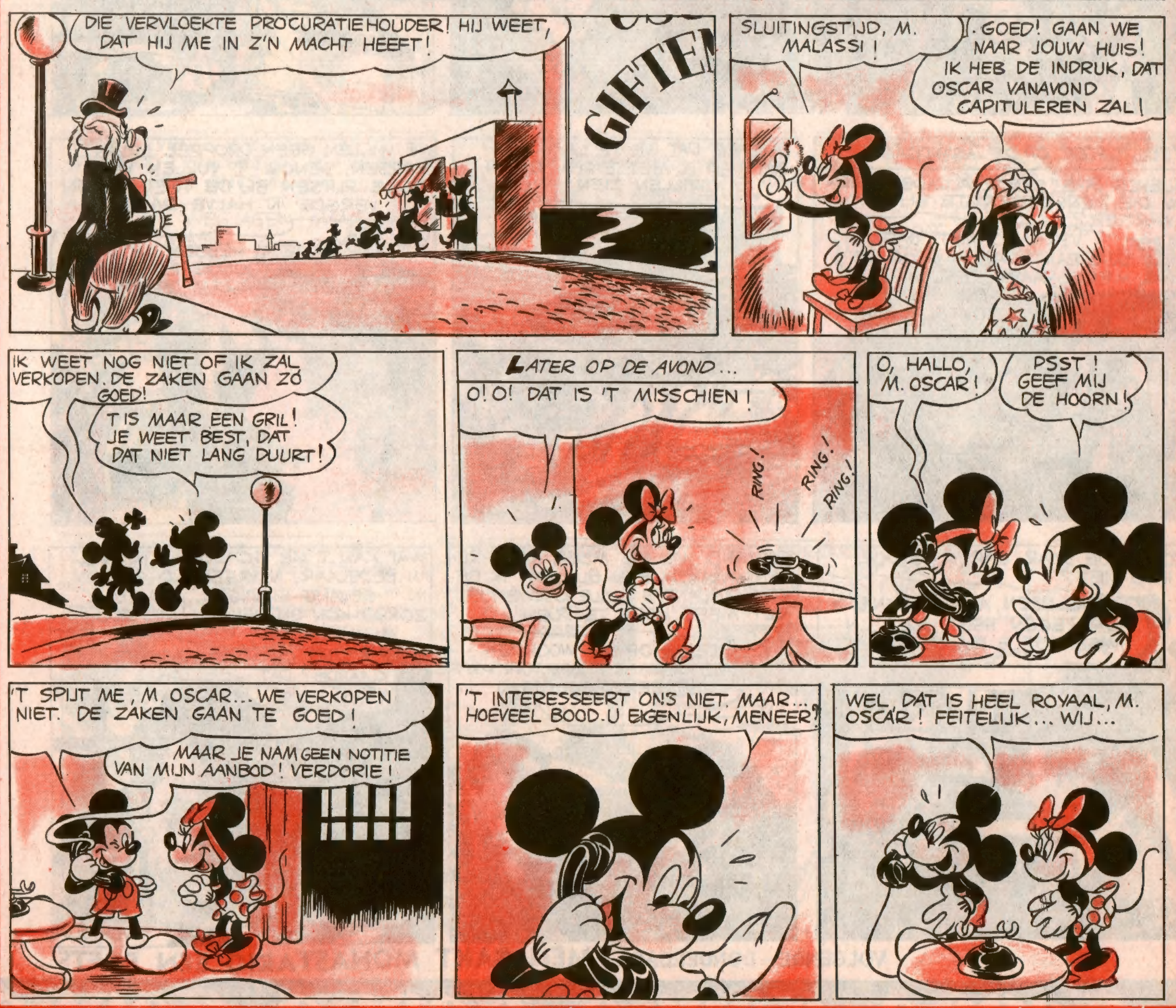

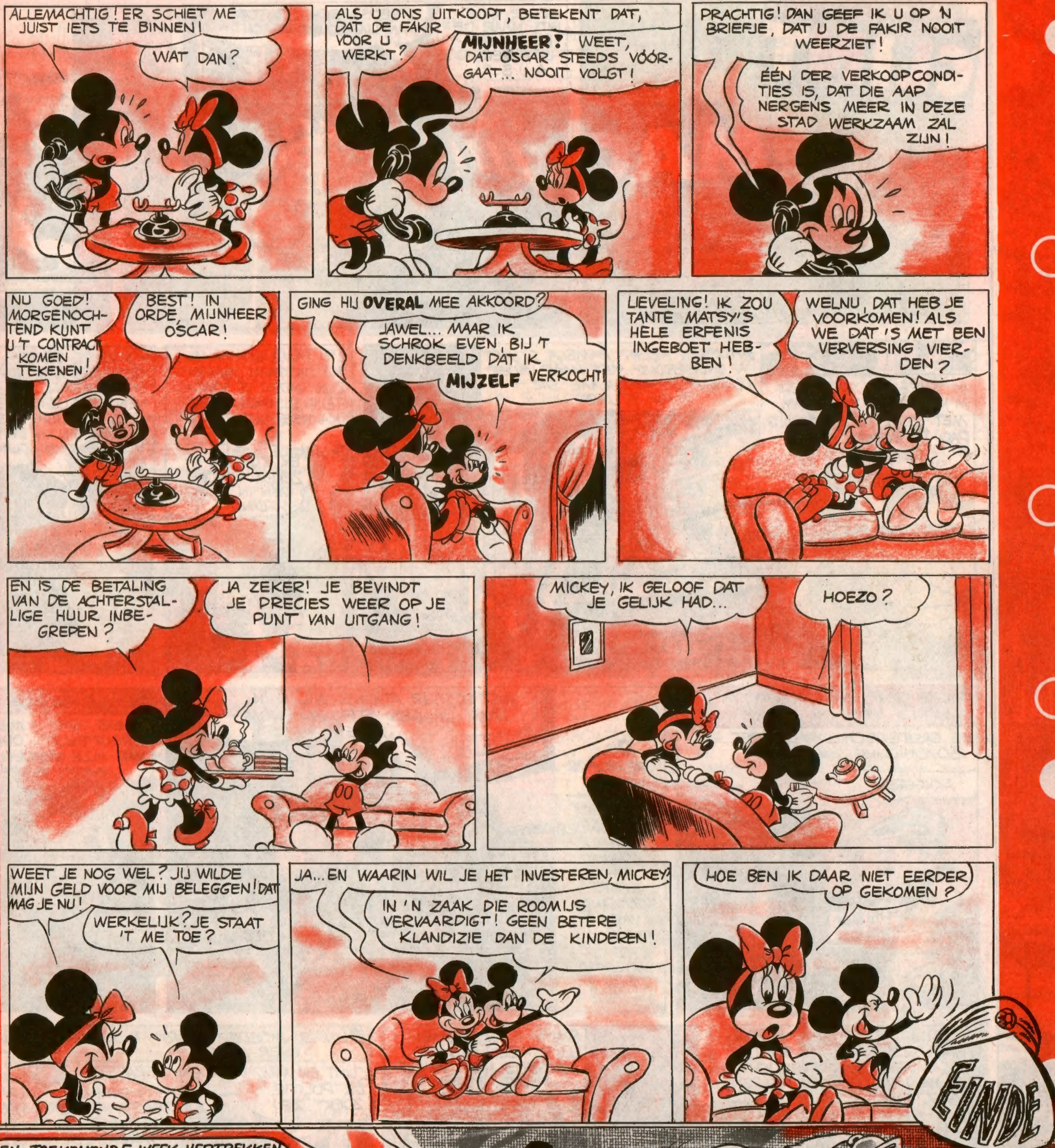

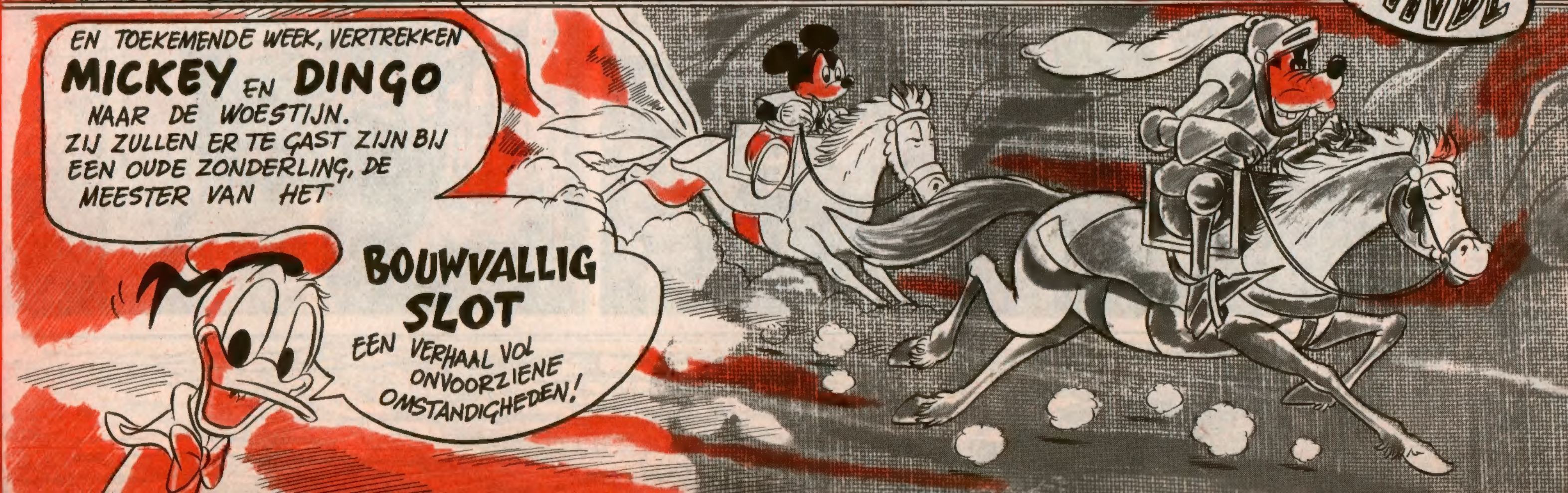

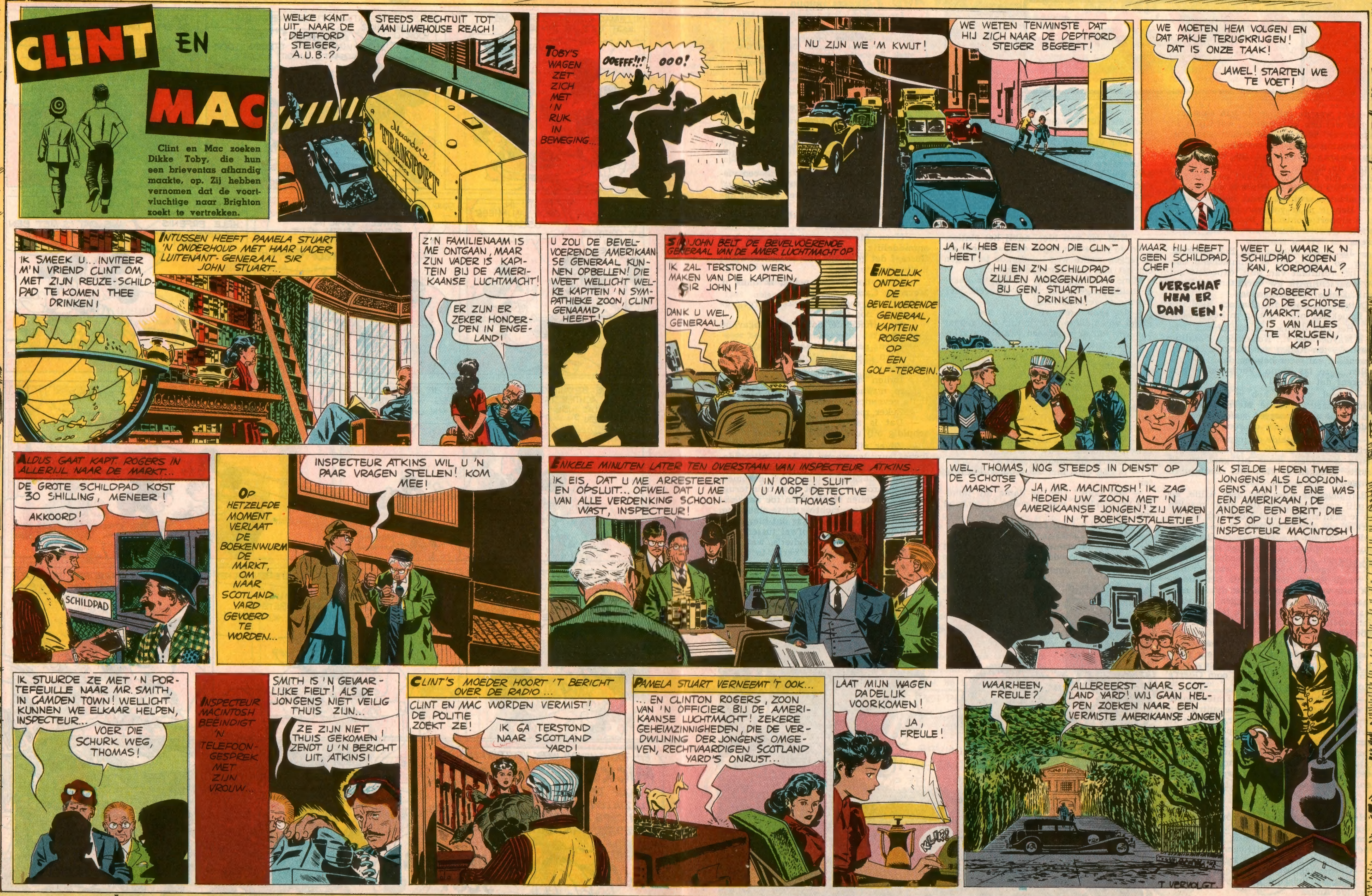

VOLGENDE DONDERDAG: **ONDER EEN SLOEP**

27.K.235

KORTE INHOUD

Een groepje jongelui ontdekt dat twee auto's het nummer 27K235 dragen. Zij stellen een onderzoek in. Een hunner, Gustaaf, verdwijnt. Inspecteur Mono bemoeit zich met de zaak. Zijn zoon Bob vindt Gustaaf's zakagenda. Op 't nippertje ontkomt hij aan enkele verdachte heerschappen, die alle nieuwsgierigen op afstand van hun loodsen willen houden.

— Het was de zakagenda van Gustaaf! Ik heb wel tien keer gelezen wat hij er in geschreven heeft op de datum van zijn verdwijning, zonder de woorden te begrijpen. Daarna heb ik gedacht, dat jij wel graag die agenda in handen zou krijgen. Ik heb dus auto-stop gedaan om terug te keren. Een bakker heeft me in zijn bestelwagen laten kruipen, en nu ben ik hier...

— Ben je je er wel van bewust dat je op 't nippertje ontsnapt bent aan mensen zonder gewetensbezwaren? vroeg Mono streng.

— Ja, vader, antwoordde Bob zwakjes. Maar, zo voegde hij er glimlachend aan toe, het resultaat van mijn expeditie zal me waarschijnlijk uw vergiffenis opleveren... Ziehier de zakagenda.

Ontwapend door die glimlach bladerde de inspekteur nieuwsgierig in het boekje.

— Het zijn slechts naaimachines... 't Is de « Mayoembee »... Nutteloos... Betaling « cash »... ten zuiden van Tanger... Habib Mesched... zal meer betalen dan... De rebellen..., zo las Mono. Verduiveld! Wat betekent dat allemaal?

— Hemel, waarom heb je toch dit beroep gekozen? zuchtte Mevr. Mono. Ik heb me al zoveel zorgen gemaakt om de vader, nu ook nog om de zoon!

— Maar neen, stelde de inspekteur haar gerust. Bob is in dit avontuur meegesleurd geworden, maar hij gaat nu de belofte afleggen er zich niet meer in te mengen.

Bob beloofde alles wat men wilde, en terwijl gans het gezin zich klaar maakte om te gaan slapen, sloot Mono zich in zijn bureau op. Met het hoofd in de handen onderzocht hij opnieuw al de gegevens van het probleem. Het scheen hem zeker dat Gustaaf zich naar de loodsen van de CICAS begeven had. Maar waarom had de jonge Rodier onverwachts het ouderlijk huis verlaten op een uur dat hij normaal in bed had moeten liggen? Gustaaf was alleen in zijn kamer, de telefoon had niet gebeld, evenmin als een bezoeker had gebeld aan de deur van het huis. Hij was dus uit eigen beweging vertrokken. Aan Gustaaf denkende zag de inspekteur plots de kamer van de jongeman opnieuw vóór zijn ogen, met, aan de muur, oom Geert's foto. En plots riep hij uit:

— De viskorf! Ziedaar wat niet klopte in die kamer. Heel de vissersuitrusting van de jonge Rodier was daar, behalve de korf. En Gustaaf moet dat op het laatste ogenblik gemerkt hebben. Indien ik wist waar zich die korf bevindt zou ik meteen weten waar de eigenaar ervan die avond heengegaan is. Goed, laten we gaan slapen; morgen zal ik de korf terugvinden.

* * *

Het was negen uur toen Mono zijn woning verliet om zich naar het centraal kommissariaat van de politie te begeven. Onderweg ontmoette hij Roger en André.

— Goedendag, kinderen! zei hij.

— Goedendag, Meneer Mono, wij gingen net naar uw huis om Bob te halen, antwoordde André.

— Dat is zo, hij verwacht jullie, zei de inspekteur verstrooid, want hij dacht aan iets anders. Maar... zo voegde hij daaraan toe, weten jullie waar de viskorf van Gustaaf Rodier is?

— Zijn viskorf! riep Roger verbaasd uit.

— Ja, ik zou willen weten waar hij is.

André en Roger keken elkaar verwonderd aan. Voor hen vertoonde de viskorf slechts een bijkomend belang. Hoofdzaak was Gustaaf terugvinden.

— Wel... aarzelde André, ik geloof dat hij hem aan Lode uitgeleend heeft.

— En waar woont die Lode?

— Niet ver van hier, nabij het station.

En de jongeman begon de inspekteur uit te leggen welke weg hij diende te volgen om het huis van Lode te vinden.

Mono was opgetogen en hij bedankte de beide jongens van harte alvorens zich haastig te verwijderen.

— Ik vraag me af of hij niet... En Roger voleindigde zijn zin met een gebaar van zijn vinger tegen een van zijn slapen.

— Ik vraag het mij ook af, bevestigde André. Wie zoekt er nu een viskorf wanneer Gustaaf misschien in gevaar verkeert!

Maar het voorwerp van die overwegingen stapte niettemin snel door en weldra belde de inspekteur aan bij Lode Carlier. Een vriendelijk glimlachende vrouw opende de deur.

— Verontschuldig mij, Mevrouw, maar bent u soms Mevrouw Carlier?

— Inderdaad, Meneer, wat...

— Ik zou eens met uw zoon willen praten...

— Met Lode! riep de dame uit, tamelijk verwonderd. Mag ik weten in verband met wat?

— Politie! zei hij enkel.

— Hemel! De kleine...

— Neen, Mevrouw, neen, wordt niet ongerust! antwoordde de inspekteur, die beschaamd was omdat hij zich had laten meeslepen door zijn ongeduld. Hij heeft niets gedaan. Ik wil hem alleen maar een inlichting vragen.

— Wel, hij is niet thuis... Tijdens het verlof is het niet gemakkelijk een jongen thuis te houden...

— Mag ik u dan vragen of hij een viskorf geleend heeft van Gustaaf Rodier?

— Ja, inderdaad, ongeveer veertien dagen geleden.

— En is de jonge Rodier hem niet komen terughalen?

— Neen, Meneer, want Lode zou hem onmiddellijk teruggegeven hebben indien Gustaaf dat gevraagd had. Misschien wenst u die korf te zien?

— Neen, dat is niet nodig, ik dank u, Mevrouw Carlier.

Maar alvorens te vertrekken vroeg de inspekteur nog:

— Ik veronderstel dat u maandagavond thuis was?

— Neen, nooit op maandagavond, Meneer. Dan gaan wij altijd samen naar de bioskoop.

— Indien dus iemand aangebeld zou hebben maandagavond, zou hij niemand thuis gevonden hebben?

— Zeker niet!

— Dat is alles, Mevrouw, en verontschuldig mij u gestoord te hebben.

— Zover zijn we toch reeds, dacht de inspekteur, langzaam de laan uitwandelend. Naar alle waarschijnlijkheid is Gustaaf maandagavond naar hier gekomen. Maar waarom is hij niet naar huis teruggekeerd? Indien iets er hem toe aangezet heeft een andere richting in te slaan dan die van zijn woning, dan is dat hier voorgevallen, in deze laan, ofwel tussen deze laan en het huis der Rodier's, wat nauwelijks vijf minuten tijd vergt, te voet.

('t Vervolgt) L. STERLING

TOT MET 1868: 'T VERTREKUUR DER TREINEN WAS BEKEND, ECHTER NOOIT HET UUR VAN AANKOMST!

« Als ik 't goed begrepen heb, jonge man, dan stelt U mij voor een trein met wat wind tot staan te brengen; ik heb geen tijd te verliezen en zeker niet om naar kletspraatjes te luisteren », zo sprak, tijdens een onderhoud, commodore Vanderbilt, tot een jonge man, Westinghouse genaamd.

In feite was het wel degelijk dat, wat George Westinghouse aan de commodore, promotor van een grote spoorwegmaatschappij, voorstelde.

Op twintigjarige ouderdom, in 1866, ontsnapte de jonge Westinghouse op 't nippertje aan een spoorwegramp veroorzaakt door het slechte remsysteem der treinen. Men moet geloven dat hij ten zeerste onder de indruk was van dit hachelijk avontuur, want van toen af zocht hij onverdroten een remsysteem te bouwen dat automatisch en gelijktijdig op alle wielen van een trein zou werken.

Toentertijd, liet het remmen veel te wensen over. De treinen waren zwaar geladen, wat de enige manier was om ze renderend uit te baten. Bovendien haalden de toenmalige locomotieven reeds een uursnelheid van 50 tot 60 km., wat zeker niet te versmaden was. Om een konvooi tot staan te brengen, werd een ingewikkeld systeem toegepast: elke wagen was voorzien van een remhuisje dat boven het dak uitstak en waarin zich één remmer bevond. Op een teken van de machinist, moesten al deze lieden de remmen van elke wagen aandraaien. Wanneer deze handeling gelijktijdig gebeurde, was er veel kans dat het konvooi op tijd tot staan werd gebracht. Maar men zal best begrijpen dat

DIT IS WESTINGHOUSE

George Westinghouse aanschouwde het levenslicht op 6 oktober 1846 te Central Bridge in de staat Vermont, waar zijn vader een kleine constructiewerkplaats voor landbouwmachines bezat. Buiten de Westinghouserem, vond hij dynamo's voor de ondergrondse uit, en richtte hij een grote electriciteitsmaatschappij op, die zijn naam draagt. Hij stierf in 1933.

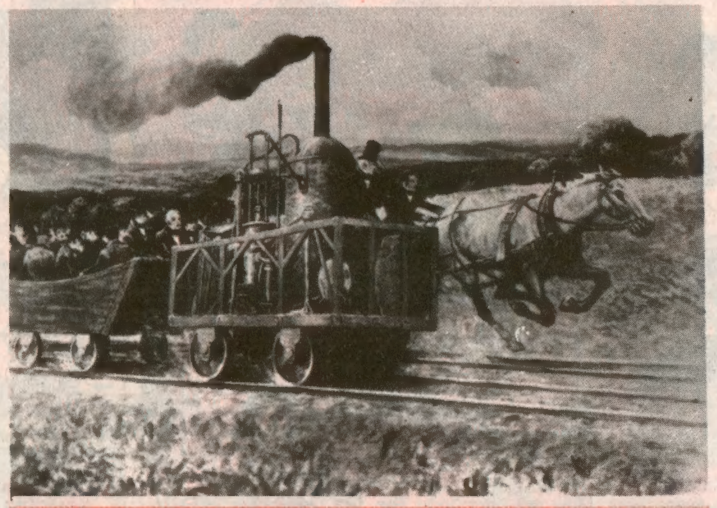

Dit tafereel stelt een race voor, welke op 25 augustus 1830 een door paarden voortgetrokken konvooi en een ander voortgetrokken door een eigenaardige machine, die toen reeds locomotief genoemd werd, tegenover elkaar plaatste. Er wordt niet verhaald wie het won; wij mogen dus wel aannemen, dat het de machine niet was. Een ding is zeker: het paard kon stilhouden waar het wilde, wat van de machine niet kon worden gezegd.

dit slechts zelden het geval was.

Verschrikkelijke catastrofen maakten, dat de ingenieurs de kwestie ter harte namen en naar een praktisch middel gingen zoeken om de treinen tot staan te brengen.

De eerste die een nieuw remmiddel uitvond was George Westinghouse. Bij het boren van de tunnel onder de Mont-Cenis had men met samengeperste lucht werkende boormachines gebruikt Westinghouse dacht er aan deze samengeperste lucht aan te wenden om de treinen tot staan te brengen. De eerste proefnemingen waren ver van afdoend. Niettemin, liet hij zich niet ontmoedigen en in 1868, na twee jaar praktische ervaring in een werkplaats te Pittsburgh, kon hij tenslotte zijn uitvinding voorstellen. Wij hebben hoger reeds gezien hoe hij door commodore Vanderbilt werd ontvangen. Gelukkig leefden er in de Verenigde Staten nog andere mensen dan het soort van de « commodore ». Weldra was Westinghouse's uitvinding over gans het noord-amerikaanse vasteland verspreid. Dra daarna werd het in Europa aangenomen en sedertien stoppen alle treinen juist van pas.

Bij de eerste Westinghouserem — waarmee in 1868 in Pennsylvanië een demonstratie werd gegeven — werd de samengeperste lucht door een aan boord van de locomotief opgesteld toestel geleverd. Vandaar uit, werd zij langs 'n enkele leiding naar de cylinders, die de remmen bevalen, gevoerd en diende om de blokken der velgremmen tegen het wiel aan te drukken. Deze demonstratie bewees dat het mogelijk was een konvooi automatisch tot staan te brengen.

Maar er bleef een probleem onopgelost: de wagens die van het konvooi losgehaakt werden, beschikten over geen remmen!

Westinghouse had vrij spoedig de oplossing gevonden. In plaats van de blokken tegen de velgen te duwen, werd de samengeperste lucht aangewend om ze ervan verwijderd te houden. Zodra de luchtdruk onderbroken werd, duwde een sterke veer de blokken tegen de velgen. Wanneer de machinist het konvooi tot stilstand wilde bekomen, hoefde hij slechts de luchtdruk te verminderen. Evenzo, bracht de onderbreking van de luchttoevoer bij de afgekoppelde wagens automatisch de remmen in werking.

ZWIJGEN IS GOUD

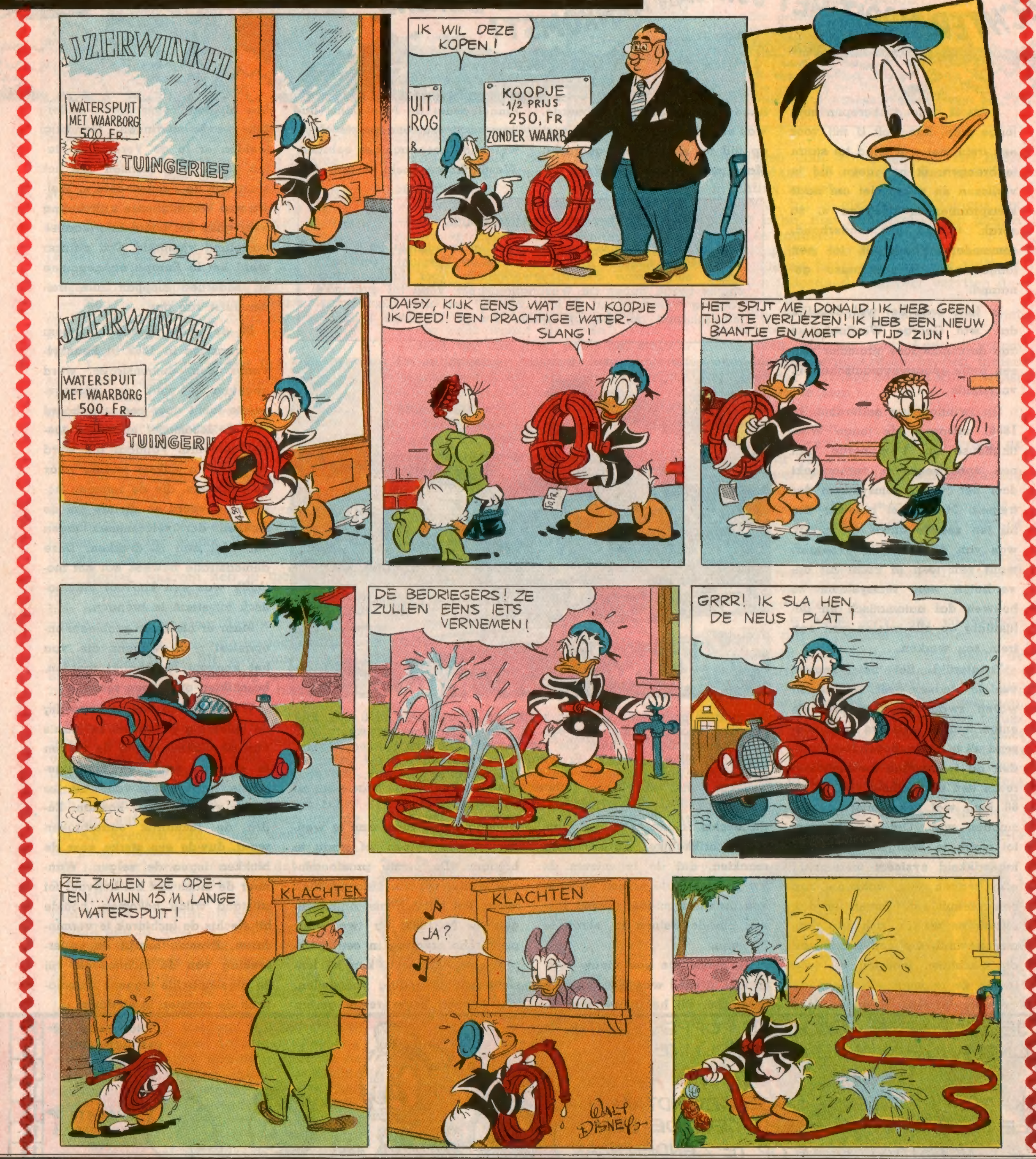

UWE MINIATUUR-AUTOMOBIELEN-VERZAMELING
zal waarde verkrijgen dank zij de
S O L I D O
VERKLEINDE MODELLEN.
Schaal : 1/43e

Gepatenteerde vering

Vertegenwoordiger voor België :
ARIMEX - Waarmoesberg , 31 Brussel

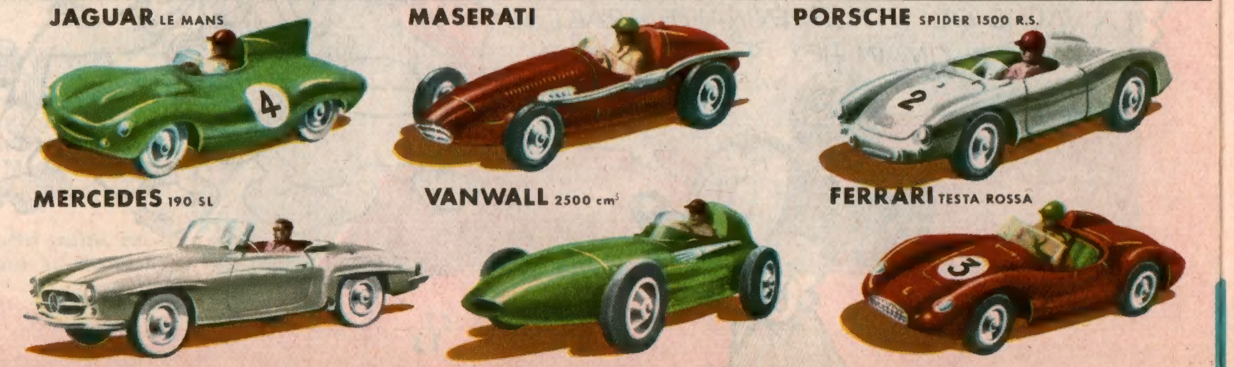

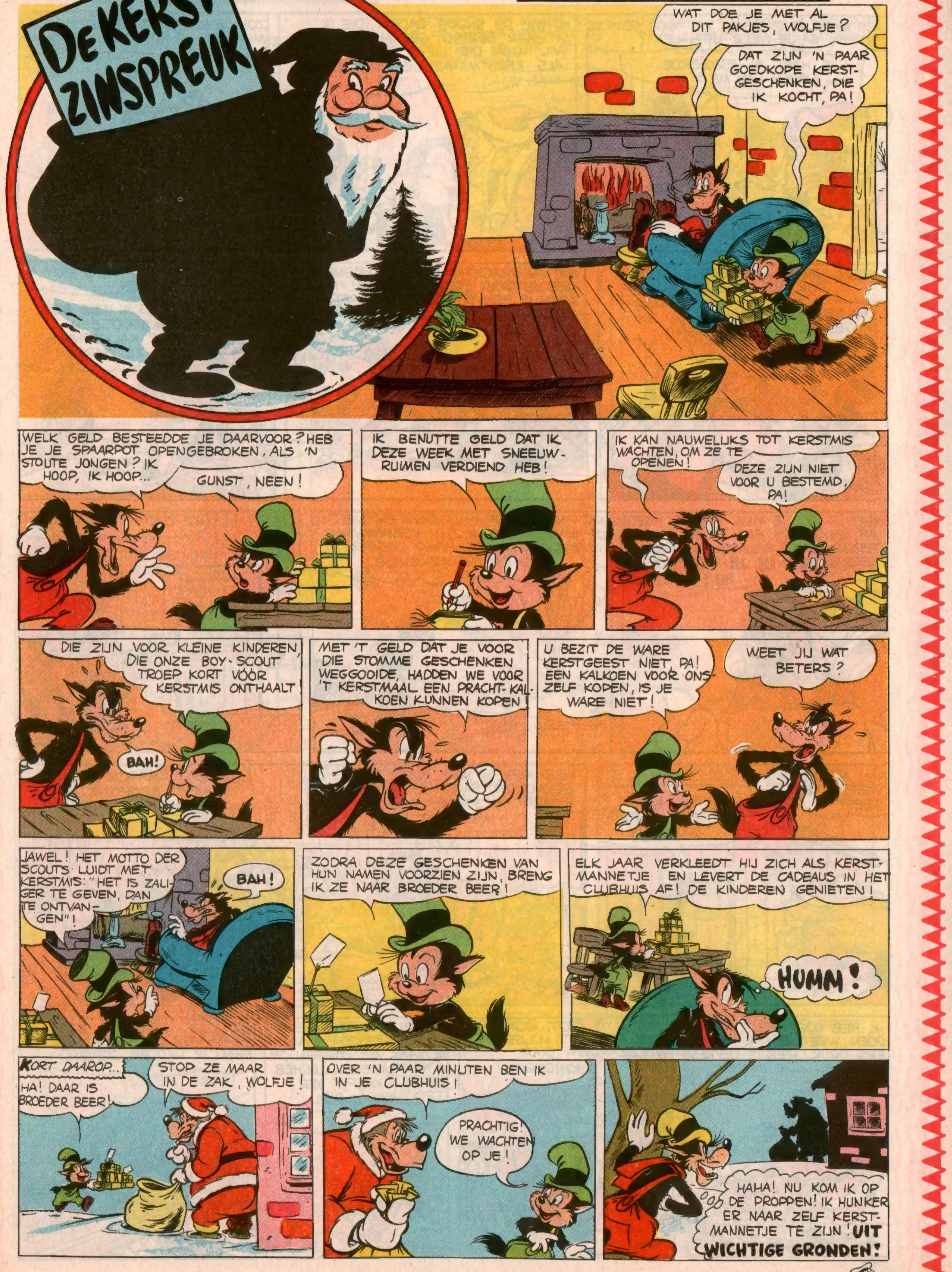

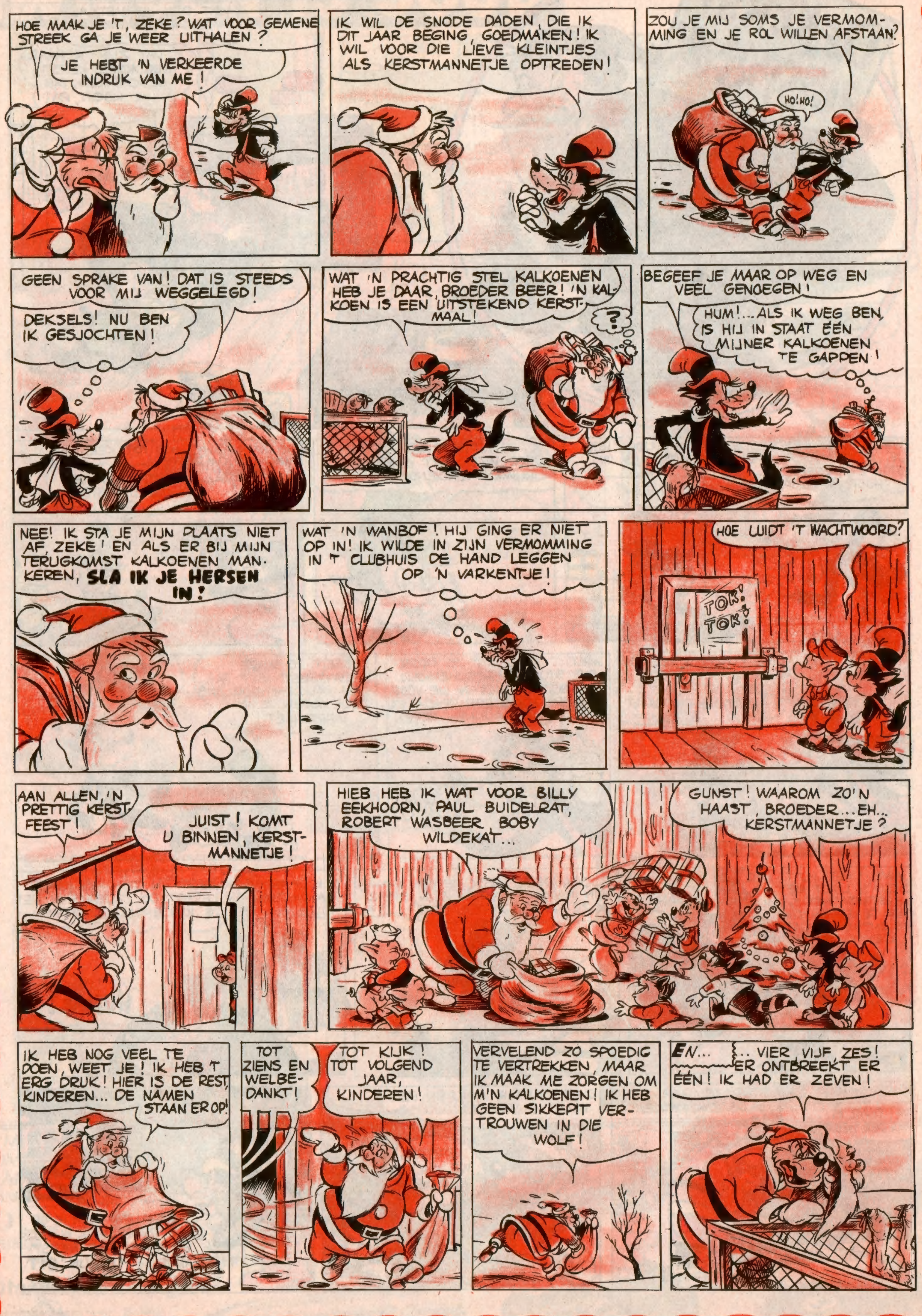
HOE MAAK JE 'T, ZEKE? WAT VOOR GEMENE STREEK GA JE WEER UITHALEN?
JE HEBT 'N VERKEERDE INDRUK VAN ME!
IK WIL DE SNODE DADEN, DIE IK DIT JAAR BEGING, GOEDMAKEN! IK WIL VOOR DIE LIEVE KLEINTJES ALS KERSTMANNETJE OPTREDEN!
ZOU JE MIJ SOMS JE VERMOMMING EN JE ROL WILLEN AFSTAAN?
HO! HO!
GEEN SPRAKE VAN! DAT IS STEEDS VOOR MIJ WEGGELEGD!
DEKSELS! NU BEN IK GESJOCHTEN!
WAT 'N PRACHTIG STEL KALKOENEN HEB JE DAAR, BROEDER BEER! 'N KALKOEN IS EEN UITSTEKEND KERSTMAAL!
?
BEGEEF JE MAAR OP WEG EN VEEL GENOEGEN!
HUM!... ALS IK WEG BEN, IS HIJ IN STAAT ÉÉN MIJNER KALKOENEN TE GAPPEN!
NEE! IK STA JE MIJN PLAATS NIET AF, ZEKE! EN ALS ER BIJ MIJN TERUGKOMST KALKOENEN MANKEREN, **SLA IK JE HERSEN IN!**
WAT 'N WANBOF! HIJ GING ER NIET OP IN! IK WILDE IN ZIJN VERMOMMING IN 'T CLUBHUIS DE HAND LEGGEN OP 'N VARKENTJE!
HOE LUIDT 'T WACHTWOORD?
TOK! TOK!
AAN ALLEN, 'N PRETTIG KERSTFEEST!
JUIST! KOMT U BINNEN, KERSTMANNETJE!
HIEB HEB IK WAT VOOR BILLY EEKHOORN, PAUL BUIDELRAT, ROBERT WASBEER, BOBY WILDEKAT...
GUNST! WAAROM ZO'N HAAST, BROEDER... EH... KERSTMANNETJE?
IK HEB NOG VEEL TE DOEN, WEET JE! IK HEB 'T ERG DRUK! HIER IS DE REST, KINDEREN... DE NAMEN STAAN EROP!
TOT ZIENS EN WELBEDANKT!
TOT KIJK! TOT VOLGEND JAAR, KINDEREN!
VERVELEND ZO SPOEDIG TE VERTREKKEN, MAAR IK MAAK ME ZORGEN OM M'N KALKOENEN! IK HEB GEEN SIKKEPIT VERTROUWEN IN DIE WOLF!
EN...
... VIER, VIJF, ZES! ER ONTBREEKT ER ÉÉN! IK HAD ER ZEVEN!

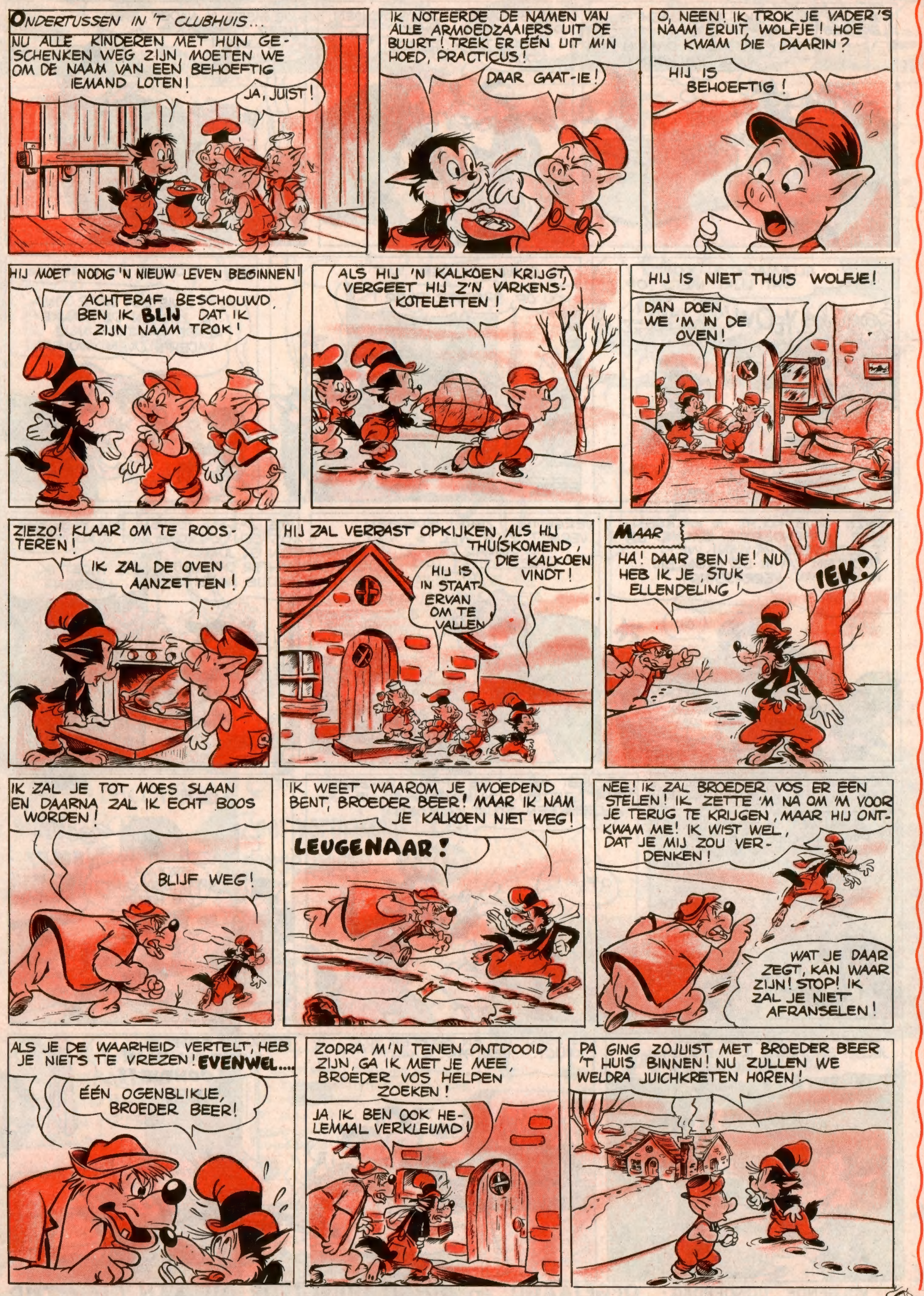
ONDERTUSSEN IN 'T CLUBHUIS...
NU ALLE KINDEREN MET HUN GESCHENKEN WEG ZIJN, MOETEN WE OM DE NAAM VAN EEN BEHOEFTIG IEMAND LOTEN!
JA, JUIST!
IK NOTEERDE DE NAMEN VAN ALLE ARMOEDZAAIERS UIT DE BUURT! TREK ER ÉÉN UIT M'N HOED, PRACTICUS!
DAAR GAAT-IE!
O, NEEN! IK TROK JE VADER'S NAAM ERUIT, WOLFJE! HOE KWAM DIE DAARIN?
HIJ IS BEHOEFTIG!
HIJ MOET NODIG 'N NIEUW LEVEN BEGINNEN!
ACHTERAF BESCHOUWD, BEN IK **BLIJ** DAT IK ZIJN NAAM TROK!
ALS HIJ 'N KALKOEN KRIJGT, VERGEET HIJ Z'N VARKENSKOTELETTEN!
HIJ IS NIET THUIS WOLFJE!
DAN DOEN WE 'M IN DE OVEN!
ZIEZO! KLAAR OM TE ROOSTEREN!
IK ZAL DE OVEN AANZETTEN!
HIJ ZAL VERRAST OPKIJKEN, ALS HIJ THUISKOMEND, DIE KALKOEN VINDT!
HIJ IS IN STAAT ERVAN OM TE VALLEN
MAAR
HA! DAAR BEN JE! NU HEB IK JE, STUK ELLENDELING!
IEK!
IK ZAL JE TOT MOES SLAAN EN DAARNA ZAL IK ECHT BOOS WORDEN!
BLIJF WEG!
IK WEET WAAROM JE WOEDEND BENT, BROEDER BEER! MAAR IK NAM JE KALKOEN NIET WEG!
LEUGENAAR!
NEE! IK ZAL BROEDER VOS ER EEN STELEN! IK ZETTE 'M NA OM 'M VOOR JE TERUG TE KRIJGEN, MAAR HIJ ONTKWAM ME! IK WIST WEL, DAT JE MIJ ZOU VERDENKEN!
WAT JE DAAR ZEGT, KAN WAAR ZIJN! STOP! IK ZAL JE NIET AFRANSELEN!
ALS JE DE WAARHEID VERTELT, HEB JE NIETS TE VREZEN! **EVENWEL....**
ÉÉN OGENBLIKJE, BROEDER BEER!
ZODRA M'N TENEN ONTDOOID ZIJN, GA IK MET JE MEE, BROEDER VOS HELPEN ZOEKEN!
JA, IK BEN OOK HELEMAAL VERKLEUMD!
PA GING ZOJUIST MET BROEDER BEER 'T HUIS BINNEN! NU ZULLEN WE WELDRA JUICHKRETEN HOREN!

ons compleet verhaal

VOLGENDE DONDERDAG: OPGEJAAGD, en DINGO DIRECTEUR DIE AAN GEEN TIJD GEBONDEN IS

TEKEN een kalkoen... MAAR de kalkoen!

MET KERSTMIS SNEUVELEN VEEL KALKOENEN. DIT IS DAN OOK DE REDE WAAROM WIJ JULLIE VOORSTELLEN ER EENTJE OP PAPIER TE ZETTEN EN ZE DAARNA ZELF TE FABRICEREN. ZIEHIER HOE MEN TE WERK GAAT:

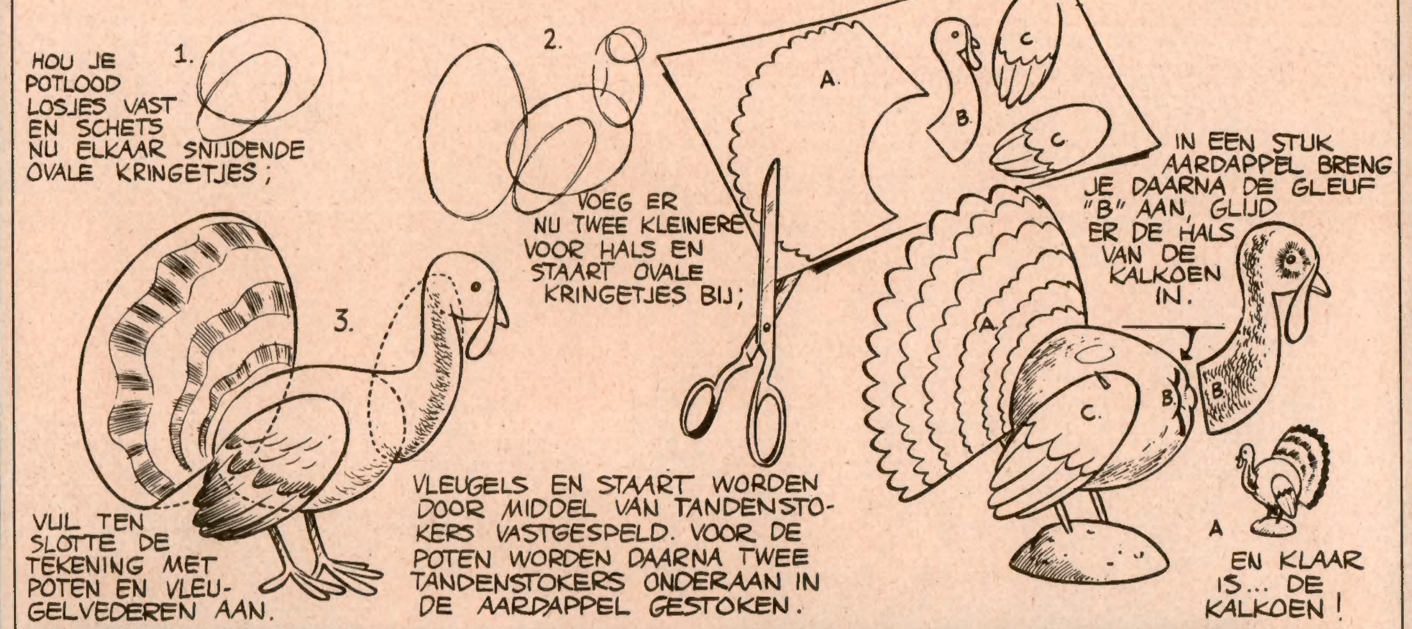

Prettig naamfeest

18 december	BEGGA
19 december	FRIEDBERT
20 december	LAURENT
21 december	THOMAS
22 december	HONORATUS
23 december	DAGOBERT
24 december	IRMA

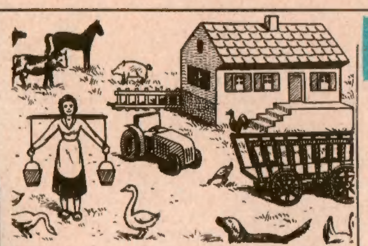

Zeer vermakelijk! Een ganse hoeve. 69 frs

Landbouwmateriaal, tractor, kar, zaaimachine, eg, enz., boer, boerin, kinderen, alle neerhofdieren, enz.

Uit plastiek, hel gekleurd, onbreekbaar. Een ganse tafel vol, en meerdere fijne avondjes, alleen of met jullie broers, zusters of vrienden. Kan gebeurlijk dienen om andere spelen aan te vullen zoals daar zijn, treintjes, mecano's, enz.

Onbeperkt contingent.

GUNSTBON : Stuur mij onmiddellijk STANDAARD HOEVE, 40 stuks, 69 fr. - HOEVE, Grote uitbating, 80 stuks, 99 fr. + port. - Landbouwershuis, 15 fr., tevredenheid gewaarborgd.

M. ....

....

Terug te sturen aan LARTEX, 496 F, Genèvestraat, Brussel 3. Tel. 15.68.71.

Dit exemplaar van « Mickey Magazine » is uitsluitend bestemd voor de verkoop tegen de vastgestelde prijs en mag in geen geval aan een leesportefeuille gevoegd worden noch in huur gegeven.

Onze doorlopende prijskamp

1, 2, 3... Hop!

Eens te meer is de grote dag aangebroken : onderaan pagina 20 van dit nummer verschijnt 't konijntje Tapuit, vierde en laatste ontbrekende element van deze puzzle-tombola.

Maken wij even 't bestek. De deelname aan deze prijskamp is kosteloos. Zo jullie ze nog niet hebben, volstaat het de nummers van 27 november, 4 december en 11 december te kopen. Samen met dit nummer maakt dat dus vier stuks.

Op bladzijde 2 van ons 27 november-nummer verscheen het reglement van deze doodeenvoudige prijskamp. Doe zoals de richtlijnen jullie voorschrijven en sturen jullie het antwoord vóór 25 december naar « Mickey Magazine », Hopstraat 47, Brussel (Opgelet : de poststempel mag geen latere datum dragen dan 24 december) op, aldus hebben jullie een goede kans te winnen.

Nemen jullie de gelegenheid te baat : het kost jullie niet meer dan de prijs van een briefkaart en kijken jullie even hieronder :

Prijzenlijst

- 1e prijs : een radiotoestel NOVAK
- 2e prijs : een radiotoestel NOVAK, klein model
- 3e prijs : een fototoestel Zeiss-Ikon Nettar 6
- 4e prijs : een PARKER 41, met lustraloy-dop
- 5e prijs : een fototoestel AGFA Isola I
- 6e tot 9e prijs : 12 gegroepeerde spelen
- 10e prijs : een PARKER 17 Standaard-model
- 11e en 12e prijs : een Mercedes-trein met personages
- 13e tot 15e prijs : een spel met Funifiguurtjes
- 16e tot 18e prijs : een Mercedes-trein
- 19e en 20e prijs : een Monopoli-spel
- 21e tot 24e prijs : een magnetisch voetbalspel
- 25e tot 28e prijs : een jotter PARKER T BALL Standaard-model
- 29e en 30e prijs : een multiprint Disney
- 31e tot 35e prijs : een rubber pop « Donald »
- 36e tot 40e prijs : een rubber pop « VACHE QUI RIT »
- 41e tot 50e prijs : een doos Mickey-schrijfpapier

De uitslagen zullen in ons nummer van 26 februari verschijnen.

© 1958 WALT DISNEY PRODUCTIONS. WORLD RIGHTS RESERVED.

MERKWAARDIGE PICKNICK

KORTE INHOUD

Alle miljardairen uit de stad nemen aan een picknick deel. Jeremias Mc Duck gaat in een naburige woning zout en peper lenen. Het feest wordt echter door reuzenmieren vestoord.

IN BELGIE GEDRUKT bij de N. V. Drukkerij voor Nijverheid en Financie, « IMIFI », Hopstraat 47, Brussel.

Zie op bladzijde 2 de richtlijnen die je zullen toelaten deel te nemen aan onze PUZZLE-TOMBOLA !